

ÞRÖSKULDUR 11

Enn Uppréttur.

Það er djúpur munur á því að lifa af og að standa uppréttur.

Að lifa af er eðlishvöt.

Að standa uppréttur er val.

Margir halda að þetta tvennt fari saman.

Það er ekki satt.

Maður getur lifað af storm og eytt því sem eftir er ævinnar liggjandi á rústum sínum.

Annar getur farið í gegnum sama storminn, safnað saman því sem eftir stóð og ákveðið að halda áfram.

Munurinn liggur ekki í sárinu.

Munurinn liggur í stöðunni.

Lengi trúði ég því að lífið snerist um árangur.

Svo komu raunirnar.

Og ég uppgötvaði að lífið snerist umfram allt um þol.

Siðferðilegt þol.

Tilfinningalegt þol.

Mannlegt þol.

Til eru ár þegar allt virðist vinna með manni.

Fólkið kemur.

Tækifærin vaxa.

Verkefnin þróast.

Jafnvel framtíðin virðist bera vinalegt andlit.

Svo koma önnur ár.

Öðruvísi ár.

Ár sem spyrja ekki hvað þig langar í.

Ár sem spyrja hvað þú þolir.

Það eru árin sem birtast ekki á ljósmyndunum.

Árin sem enginn fagnar.

Árin þegar aðalstarfið verður einfaldlega að halda áfram.

Ég hef lært að hver manneskja á sér ímyndaðan brotpunkt.

Mörk sem hún segir sjálfri sér.

„Ef þetta gerðist myndi ég ekki ráða við það.“

„Ef ég missti hitt væri þetta búið.“

„Ef sú raun kæmi myndi ég brotna saman.“

Ég hugsaði það líka.

Svo ákveður lífið, með sinni venjulegu kaldhæðni, að sannreyna það.

Og oft uppgötvum við nokkuð sem kemur á óvart.

Við erum þólnari en við ímynduðum okkur.

Ekki sterkari.

Þolnari.

Styrkurinn tilheyrir hetjunum.

Þolið tilheyrir venjulegu fólki.

Þeim sem vakna á morgnana.

Þeim sem halda áfram að vinna.

Þeim sem takast á við læknisheimsóknir.

Reikninga.

Ábyrgð.

Fjarvistir.

Ótta.

Og finna samt leið til að halda áfram.

Þau eru hinir sönnu sérfræðingar í að lifa af.

Á lífsleiðinni hef ég hitt fólk sem hefði haft fullgildar ástæður til að gefast upp.

Það hafði miklu fleiri en ég hef nokkru sinni haft.

Samt hélt það áfram.

Ekki af því að það væri bjartsýnt.

Ekki af því að það væri barnalegt.

Ekki af því að það liti fram hjá sársaukanum.

Það hélt áfram af því að einhver var háður því.

Dóttir.

Sonur.

Móðir.

Eiginmaður.

Eiginkona.

Vinur.

Samfélag.

Skyldan getur stundum af sér styrk sem skapgerðin ein býr ekki yfir.

Þegar þú lifir ekki aðeins fyrir sjálfan þig verðurðu þórnari.

Ekki hamingjusamari.

Ekki ósæranlegri.

Þórnari.

Til er sá punktur í lífinu þegar þú hættir að spyrja þig:

„Af hverju kemur þetta fyrir mig?“

Og byrjar að spyrja þig:

„Hvað á ég að gera núna?“

Þegar þessi umbreyting verður breytist eitthvað.

Þjáningin hverfur ekki.

En hún missir aðalhlutverkið.

Athöfnin tekur aftur sviðið.

Nútíðin.

Næsta skref.

Þegar ég horfi yfir farinn veg sé ég að úrslitastundirnar voru ekki stundir stóru sigranna.

Þær voru stundir hins mikla varanleika.

Dagarnir þegar ég var þreyttur.

Dagarnir þegar ég var hræddur.

Dagarnir þegar enginn hefði getað áfellt mig ef ég hefði gefist upp.

Samt hélt ég einhvern veginn áfram.

Ekki alltaf vel.

Ekki alltaf fágað.

Ekki alltaf af hugrekki.

En ég hélt áfram.

Í dag vantreysti ég fullkomnum frásögnum.

Ég vantreysti mönnum sem halda því fram að þeir hafi aldrei efast.

Ég vantreysti ævisögum án sprungna.

Af einfaldri ástæðu.

Þær eru ekki til.

Sérhver manneskja ber innra með sér safn ósýnilegra bardaga.

Suma unna.

Suma tapaða.

Suma enn opna.

Þroskinn felst ekki í að útrýma þeim.

Hann felst í að læra að lifa með þeim.

Með tímanum hef ég skilið annað.

Örin eru ekki andstæða styrksins.

Þau eru sönnun þess að hann er til.

Enginn kemst langt án ummerkja.

Enginn fer raunverulega í gegnum tímann án þess að skilja eitthvað eftir á leiðinni.

Spurningin er ekki hvort við verðum særð.

Spurningin er hvað við gerum eftir á.

Lokum við okkur af?

Verðum við beisk?

Breytumst við í dómara heimsins?

Eða höldum við áfram að trú á manneskjurnar þrátt fyrir allt?

Fyrir mig var þetta erfiðasta raunin.

Ekki að halda áfram að lifa.

Að halda áfram að treysta.

Að halda áfram að vona.

Að halda áfram að byggja.

Að halda áfram að elska.

Það er miklu einfaldara að verja sig en að vera áfram opinn.

Miklu einfaldara að verða kaldhæðinn en að vera áfram til taks.

Miklu einfaldara að hörfa en að halda áfram að sækja fram.

Samt hefur besta lífið sem ég hef kynnst alltaf verið hinum megin við óttann.

Kannski er þetta hin sanna merking þess að standa uppréttur.

Ekki að vera ósæranlegur.

Ekki að vera ósigrandi.

Ekki að vera fullkominn.

Heldur að neita að leyfa sárunum að ákveða hver við verðum.

Þegar ég lít um öxl sé ég ekki mann sem forðaðist stormana.

Ég sé mann sem fór í gegnum þá.

Suma vel.

Suma illa.

Suma þannig að hann skildi eftir í þeim hluta af sjálfum sér.

En hann fór í gegnum þá.

Að lokum tel ég að sérhver tilvera sé dæmd út frá einni spurningu.

Ekki hversu hátt þú komst.

Ekki hversu mikið þú áttir.

Ekki hversu mikið þér var fagnað.

Heldur hvað stóð eftir þegar allt hitt var tekið burt.

Ég þekki mitt svar.

Það er ekki hetjulegt svar.

Það er ekki óvenjulegt svar.

Það er mannlegt svar.

Eftir missinn.

Eftir mistökin.

Eftir veikindin.

Eftir aðskilnaðina.

Eftir óttann.

Eftir tímann.

Ég er enn hér.

Enn uppréttur.